RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 100.529 van 5 november 2001
in de zaak A. 95.357/VII-22.824

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. GOETHALS,
kantoor houdende te 3000 BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 8 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. BOUQUILLON, die, loco advocaat J. GOETHALS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat, wat betreft de kosten, de verzoekende partij op 8 september 2000 heeft verzocht het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verkrijgen; dat bij beschikking van 3 oktober 2000 het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd geweigerd en aan de verzoekende partij werd gevraagd alsnog het verschuldigde zegelrecht te betalen; dat de verzoekende partij bij brief van 9 november 2000 ten belope van zevenduizend frank fiscale zegels heeft gekweten; dat echter bij beschikking van 29 november 2000 aan de verzoekende partij toch het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd verleend; dat bijgevolg het bedrag van de ten onrechte aangebrachte zegels worden terugbetaald;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 juli 1998 en verklaarde zich op 29 juli 1998 vluchteling.

2.2. Op 8 januari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.3. Op 11 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 4 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr.Goethals.

Betrokkene, van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine, zou in Stavropol naar een internaat zijn gegaan. Zijn ouders zouden in het leger hebben gewerkt en zouden daarom niet altijd op betrokkene hebben kunnen passen. Met de aanvang van de oorlog in 1994-1995 in Tsjetsjenië zou betrokkenes vader naar Tsjetsjenië zijn willen terugkeren om samen met de Tsjetsjeense partizanen te gaan vechten. Betrokkenes moeder, die van Russische origine was, zou absoluut niet naar Grozny hebben willen verhuizen, hetgeen tot grote ruzies leidde. Betrokkenes moeder zou dan samen met betrokkene in april 1995 naar Sint-Petersburg zijn gevlucht waar ze tot september 1995 hebben gewoond. Daarna zouden ze naar Stavropol zijn teruggekeerd, betrokkenes vader zou daar toen niet meer wonen. Betrokkenes moeder zou wel nog een aantal brieven hebben gekregen, maar betrokkene weet niet wat er in stond. In juni 1998 zou de politie bij betrokkene thuis zijn gekomen en zijn moeder gearresteerd hebben. Betrokkene zou niet thuis zijn geweest, maar de buurvrouw, mevrouw V ., die het allemaal zag gebeuren, zou betrokkene op het internaat zijn gaan halen en hem alles hebben verteld. Betrokkene zou sindsdien niet meer naar huis zijn teruggekeerd en zou bij de familie V. zijn blijven wonen. Betrokkene zou zich hebben geïnformeerd op het internaat wat hij moest doen en men zou hem hebben gezegd dat hij zich moest richten tot het stedelijk uitvoerend comité en dat hij op school geschorst zou worden. Op het uitvoerend comité zou men hem gezegd hebben dat hij de volgende dag naar het internaat moest gaan; daar zou iemand hem opwachten die hem zou begeleiden om naar Grozny te gaan. Toen betrokkene de volgende dag met mevrouw V. het internaat benaderde, zouden ze gezien hebben dat er een militair voertuig op betrokkene stond te wachten. Ze zouden toen besloten hebben om huiswaarts te keren en mevrouw V. zou besloten hebben dat betrokkene het land moest verlaten. Betrokkene zou samen met een vrachtwagenchauffeur van het bedrijf van de familie V. zijn kunnen meerijden naar België. Op 20 juli 1998 zou betrokkene uit de Russische Federatie zijn gevlucht en op 27 juli 1998 zou betrokkene in België zijn aangekomen, waar hij twee dagen later asiel aanvroeg.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat betrokkene de feiten niet coherent in de tijd situeert. Zo stelde hij op het Commissariaat-generaal enerzijds dat hij zijn vader niet meer zag sinds januari-februari 1995 en anderzijds dat zijn ouders constant ruzie maakten tot hij en zijn moeder in april 1995 naar St.-Petersburg vertrokken.

Bijkomend zijn er tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een paar keer huiszoekingen hebben plaatsgevonden, tegen éénmaal op het Commissariaat-generaal. Betrokkene beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij thuiskwam en ontdekte dat zijn huis verzegeld was en alle meubilair was buitengezet, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij niet meer naar huis terugkeerde en dat de buurvrouw hem van het internaat kwam halen om hem alles te vertellen. Betrokkene beweerde verder op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bleef logeren bij de familie L., terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat het bij de familie V. was.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zeer vage verklaringen aflegt. Zo kan betrokkene niet zeggen wat zijn ouders precies deden. Hij weet dat ze in het leger zaten maar niet waar ze gestationeerd waren, hij kan evenmin de graad van zijn vader geven en van zijn moeder kan hij niet zeggen welke functie ze uitoefende. Betrokkene stelde dat ze misschien een secretaresse was, maar wanneer hem dan gevraagd werd waarom hij dat dacht, kon hij niet antwoorden. Ook kon hij de geboortedata van zijn ouders niet geven. Betrokkene heeft ook geen idee waar zijn ouders nu zijn. Zijn vader zou zijn moeder wel brieven hebben geschreven, maar betrokkene zou niet weten wat er in stond. Ook weet hij niet waar zijn moeder is; betrokkene noch de familie V. hebben enigszins stappen ondernomen om te weten waar betrokkenes moeder was en waar ze werd vastgehouden. Het is zeer eigenaardig dat betrokkene nooit heeft getracht om te weten waar zijn vader was, terwijl zijn moeder het wist en ook nooit heeft

trachten achterhalen waar en waarom zijn moeder gearresteerd werd. Het feit dat betrokkene jong was, is echter geen afdoende reden, het gaat hier immers om belangrijke zaken die directe betrekking hebben op betrokkenes eigen leven. Het is daarom des te vreemder dat betrokkene nooit heeft getracht om meer te weten te komen.

Verder stelt betrokkene uit Stavropol te komen, maar hij kan weinig concreet zeggen over de stad. Zo kent hij noch de postcode van de stad, noch de prefix voor het telefoonnummer. Ook kan hij maar twee dorpen rond Stavropol opnoemen, hetgeen weinig is voor iemand die beweerde er te hebben gewoond tussen zijn drie en zestien jaar. Ook kan betrokkene niet zeggen of hij familie had in Tsjetsjenië.

Gezien de vaagheid van betrokkenes relaas en de tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij vier middelen aanvoert die als volgt luiden:

"III.1. Eerste middel

III.1.1. Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het Protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van de artt. 48, 52 en 63/2-3 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel,

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

III.1.2. De Commissaris generaal oordeelde dat de asielaanvraag van (de) verzoekende partij 'bedrieglijk' zou zijn en oordeelt daarbij dat er 'geen ernstige en aantoonbare gronden zouden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève'.

III.1.3. Volkomen ten onrechte deed de Commissaris generaal dus (een) meteen een gegrondheidstoets terwijl in de fase van het dringend beroep dient te worden nagegaan of de asielaanvraag al dan niet 'onontvankelijk' of 'kennelijk ongegrond' is.

De nochtans wettelijk verplichte eerste marginale toets omtrent de kennenlijke ongegrondheid en onontvankelijkheid werd dus onterecht overgeslagen.

(De) Verzoekende partij werd dan ook onterecht een werkelijk onderzoek ten gronde ontzegd.

Vermits de Commissaris generaal niet eerst -de nochtans verplichte-marginale toets deed heeft hij daarmee de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

III. 2. Tweede middel

III.2.1. Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het Protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van de artt. 48, 52 en 63/2-3 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel,

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

III.2.2. De Commissaris generaal oordeelde dat het uit het eerste interview op haar zetel voldoende 'vaagheden' en 'tegenstrijdigheden' zouden blijken zodat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van (de) verzoekende partij.

Dat (de) verzoekende partij amper vijftien jaar, en niet begeleid was wanneer hij in België aankwam heeft volgens de Commissaris Generaal geen belang gezien verzoekende partij 'op belangrijke zaken' niet afdoende in de perceptie van de Commissaris-generaal coherent antwoordde.

III.2.3. (De) Verzoekende partij kan de stelling van de Commissaris Generaal niet volgen vermits deze stelling ingaat tegen de Conventie van Genève, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De Commissaris generaal gaat immers volledig voorbij aan het feit dat (de) verzoekende partij als vijftienjarige -in volle puberteit- niet zo geordend, verzorgd en helder een relaas kan weergeven zoals dit kan verwacht worden van een volwassene.

Dat (de) verzoekende partij misschien nonchalant overkwam heeft uiteraard niets te maken met de situatie en de problemen in zijn land van oorsprong maar veeleer met zijn eigen persoonlijkheid.

Omtrent de situatie van een 'niet-begeleide minderjarige' dient daarom verwezen (te) worden naar de artt. 213 tot 219 van het UNO-handboek.

Daar wordt uitdrukkelijk gesteld dat teneinde de situatie van de minderjarige te libelleren er moet gekeken worden naar de best mogelijk oplossing om de belangen van de minderjarige te beveiligen.

Er wordt bovendien ook uitdrukkelijk opgewezen dat bij de ondervraging van de minderjarigen onder de 16 jaar de feiten niet op dezelfde manier mogen geïnterpreteerd worden als een volwassene.

Er moet met andere woorden duidelijk rekening worden gehouden met de cognitieve mogelijkheden van de minderjarige.

Onder het art. 218 wordt erop gewezen dat wanneer volwassenen een kind naar het buitenland laten overbrengen omdat zij menen dat er gevaar is, men ervan uit mag gaan dat de minderjarige ook deze vrees deelt.

Tenslotte wordt erop gewezen dat om de situatie van de minderjarige te beoordelen er rekening moet gehouden (worden) met alle elementen van het dossier, dus ook het feit dat een minderjarige 'op transport gezet wordt' omdat volwassenen menen dat deze minderjarige niet langer veilig is, en dat bij deze beoordeling in grote mate het voordeel van de twijfel moet spelen.

Minstens moest er dus een onderzoek ten gronde georganiseerd worden desnoods in het bijzijn van een psycholoog zodat op een wetenschappelijk verantwoorde manier kon worden vastgesteld wat (de)verzoekende partij werkelijk heeft meegemaakt.

De Commissaris Generaal schond dan ook de ter zake van toepassing zijnde bepalingen. Hij schond deze des te meer gezien mevr. Zanders, sociaal assistente bij het Ministerie voor Sociale zaken in het kader van de tweede lijnsopvang van vluchtelingen bij het interview omtrent de ontvankelijkheid de toegang tot dit interview werd ontzegd. Slechts één 'begeleider' kon aanwezig zijn, zijnde de raadsman.

Het spreekt voor zich dat juist de bijstand van de aan (de) verzoekende partij toevertrouwde sociaal assistente belangrijk was in het kader van de algemene en veel ruimere begeleiding van (de) verzoekende partij.

In de ontvankelijkheidsfase had er dus moeten geoordeeld worden dat in de gegrondheidsfase moest onderzocht worden of (de) verzoekende partij inderdaad aan het begrip vervolging voldeed.

II.3. Derde middel

II.3.1. Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het Protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van de artt. 48, 52 en 63/2-3 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, en het rechtszekerheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur met kracht van wet.

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

II.3.2. In casu werd duidelijk het rechtszekerheidsbeginsel geschonden doordat door het stilzitten van de overheid verzoeker reeds meer dan 2 jaar in de onzekerheid leeft, terwijl (de) verzoekende partij het recht heeft om binnen een redelijke termijn zijn lot te kennen.

Dit is in casu a fortiori het geval daar (de) verzoekende partij België binnenkwam op vijftienjarige leeftijd en pas een maand voor zijn achttiende verjaardag een negatieve beslissing ontving. Daarbij dient opgemerkt te worden dat dit dossier nooit in de gegrondheidsfase werd behandeld.

II.3.3. Door haar stilzitten heeft de overheid inbreuk gepleegd op het in België vast gehanteerde beginsel van behoorlijk bestuur van de rechtszekerheid.

Cf. SUETENS, L.P., 'Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State', TBP, 1981, 82. :

Tot de inhoudelijke beginselen rekent men in België [...] de rechtszekerheid [..].

In casu werd onaanvaardbaar lang gewacht om te beslissen (meer dan twee jaar tussen de aanvraag van asiel -door een minderjarige- en de beslissing van de Commissaris generaal). Zeker in een materie als aanvraag van politiek asiel, is het onaanvaardbaar dat een politiek vluchteling zolang in de onzekerheid verkeert om zijn lot te kennen.(OPDBEEK, L, Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur, Brugge, die keure, 1992, nr. 222 en 224:

'Het doel van de redelijke termijn-eis in het administratief recht is tweeërlei:, enerzijds het doen respecteren van de rechtsplicht tot handelen, anderzijds het bevorderen van de rechtszekerheid.'

[...]

'Daarnaast wil de redelijke-termijneis ook de rechtszekerheid bevorderen, die een van de belangrijkste pijlers van eik rechtssysteem is. Deze rechtszekerheid is dan ook de ratio voor tal van rechtsregelen en beginselen waaronder de redelijke termijneis. Het doel van de redelijke termijneis in het administratief recht is te vermijden dat burgers, ambtenaren of andere administratieve overheden gedurende een lange tijd onzeker zouden zijn over hun rechtstoestand, en met name over alle fundamentele rechten en plichten die door het adminstratief recht worden beheerst. Daar het doel van de redelijke termijn-eis ook de rechtszekerheid is, zal deze niet alleen gelden in de gevallen waarin de overheid verplicht is te handelen maar ook in die gevallen waarin de betrokkene burgers een belang hebben om hun lot te kennen. Hier is de redelijke termijneis dus een rechtmatigheidseis, los van de rechtsplicht tot handelen.'

(De) Verzoekende partij is intussen perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij volgde de cursus Nederlands voor andertaligen zodat hij nu reeds zeer goed Nederlands spreekt. Hij heeft hier uiteraard een vriendenkring uitgebouwd.

Een zorgvuldige overheid moet vermijden dat de aanvrager van politiek asiel -a fortiori als die zo jong is- volledig geïntegreerd geraakt als men nadien toch beslist om hem weer uit te wijzen. In het geval van (de) verzoekende partij zou dit overigens onmenselijk zwaar worden gezien (de) verzoekende partij zich volledig geadapteerd

heeft aan het West-Europese samenlevingsmodel en dit systeem vanzelfsprekend vindt. Met het Oost-Europese samenlevingsmodel en de cultuur aldaar heeft (de) verzoekende partij ondertussen geen enkele afiniteit meer.

Een terugwijzing naar Tjetjenië of Rusland zou (de) verzoekende partij opnieuw ontheemd maken.

II.4. Vierde middel

II.4.1. Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het Protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van de artt. 48, 52 en 63/2-3 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, en het rechtzekerheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur met kracht van wet.

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

II.4.2. De Commissaris Generaal doet het verhaal van (de) verzoekende partij als vaag af en merkt tegenstrijdigheden op en beschouwd dit voldoende om de asielaanvraag af te wijzen.

Eerstens verwijst (de) verzoekende partij naar de leeftijd die onvermijdelijk met zich meebrengt dat verzoekende partij mogelijks tegenstrijdigheden kan verklaard hebben. De feiten spelen zich ten andere ook reeds meer dan twee jaar geleden af.

De beweerde vaagheid is ook volkomen normaal gezien de leeftijd van (de) verzoekende partij. Ook in België is het geen gemeengoed dat kinderen een gedetailleerde omschrijving kunnen geven van de functie van hun ouders alsook de geboortedatum en jaar van hun ouders. Hoe zou men dit dan kunnen verwachten van een vluchteling die door een vriendin van zijn moeder uit het land gestuurd werd.

Verder wenst (de) verzoekende partij op te merken dat (de) verzoekende partij nadat zijn moeder gearresteerd werd inderdaad niet meer binnen geweest is in zijn huis, hij heeft wel de meubels zien buitenstaan en de verzegeling vastgesteld.

Omtrent de naam Loegovoi moet (de) verzoekende partij opmerken dat dit de eigennaam is van de echtgenoot van mevr. Vladzimirowa. (De) Verzoekende partij sprak zich dus niet tegen.

Tot slot moet ook opgemerkt worden dat de beslissing van de DVZ bijzonder karig gemotiveerd werd zodat elke vergelijking met deze beslissing gebrekkig is.

Bovendien volstond de Commissaris Generaal zich met het louter vaststellen van de vaagheden en tegenstrijdigheden zonder in feite de ware problematiek van (de) verzoekende partij te gaan onderzoeken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook zonder meer geschonden.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat (de) verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens het feit hij behoort tot een bepaalde etnie, met name omdat hij etnisch Tjetjeen is, en dat hij de bescherming van zijn eigen land niet kan inroepen omdat juist de Rusische overheid hem uit het land wilde zetten richting Tjetjenië waar hij niemand kent...

Bovendien dient hier rekening gehouden te worden met het feit dat (de) verzoekende partij op heden nog steeds slechts 16 jaar is en hij ondanks zijn fysiek voorkomen nog altijd geen volwassene is. (De) Verzoekende partij kan in zijn land van herkomst ten andere nergens terecht...";

3.2.1. Overwegende dat, daargelaten de vraag of aan deze rechtsbronnen een directe werking kan worden toegekend, de verzoekende partij niet preciseert welke bepalingen van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) en van het bijbehorend protocol van 1967 zij geschonden acht; dat onder 'middel' in de zin van artikel 2 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de

Raad van State moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing werd geschonden; dat bijgevolg het middel, voor zover het is gesteund op de schending van de Conventie van Genève en het bijbehorend protocol van 1967, niet ontvankelijk is;

3.2.2. Overwegende dat artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend; dat de Conventie van Genève de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat dit artikel onder meer bepaalt dat een asielaanvraag onontvankelijk kan worden verklaard omdat ze bedrieglijk is; dat, in casu, de vaagheid van het asielrelaas en de vastgestelde tegenstrijdigheden de commissaris-generaal ertoe gebracht hebben te besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat de commissaris-generaal verder stelt dat, nu er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij, hij geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal een eindbeslissing over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag heeft genomen; dat de door de verzoekende partij in het eerste middel opgeworpen kritiek bijgevolg niet kan bijgetreden worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.3. Overwegende dat, wat betreft het tweede middel, de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat er sprake is van gelijkaardige situaties en een ongelijke behandeling; dat de verzoekende partij verder beweert dat de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden, doordat de artikelen met betrekking tot ‘niet-begeleide minderjarigen’ van het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugee" (UNO-handboek) niet werden nageleefd; dat het UNO-handboek echter geen bindend juridisch karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling; dat uit de bestreden beslissing bovendien blijkt dat de commissaris-generaal niet voorbij is gegaan aan het feit dat de verzoekende partij minderjarig is, vermits hij in zijn beslissing heeft verwezen naar het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar derde middel stelt dat onaanvaardbaar lang werd gewacht om een beslissing te nemen aangaande haar asielaanvraag en dat aldus de “redelijke termijn-eis” werd geschonden; dat de in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen echter een termijn van orde is

en geen vervaltermijn; dat het overschrijden van een termijn van orde de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengt;dat de commissaris-generaal iets meer dan twee jaar nadat de verzoekende partij zich vluchteling had verklaard, een beslissing heeft genomen; dat dit, gelet op het zeer groot aantal te behandelen asielaanvragen, is gebeurd binnen een redelijke termijn; dat de verzoekende partij trouwens niet kan beweren door de duur van de asielprocedure te zijn benadeeld, nu zij al die tijd in België tijd had om ter staving van haar asielaanvraag overtuigingsstukken aan te brengen; dat zowel het feit dat de verzoekende partij zich tijdens haar precair verblijf volledig zou hebben geïntegreerd in de Belgische maatschappij, als het feit dat zij geen enkele affiniteit meer heeft met haar land van herkomst, bezwaarlijk in aanmerking kan worden genomen, zeker gelet op het gegeven dat de verzoekende partij zich rekenschap diende te geven van haar precaire toestand als kandidaat-vluchteling; dat het derde middel niet gegrond is;

3.2.5. Overwegende dat, wat betreft het vierde middel, de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van de zaak; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier; dat de jonge leeftijd van de verzoekende partij en de verklaring die zij aan een aantal tegenstrijdigheden poogt te geven, hieraan geen afbreuk doen; dat uit het dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken anderhalf uur heeft geduurd en dat de verzoekende partij uitgebreid de kans heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet als vergelijkingsgrond kon worden gebruikt; dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevallen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het vierde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het ten onrechte gekweten zegelrecht ten bedrage van zevenduizend frank wordt terugbetaald.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**